

El «llorito» (una vida en captivitat)

written by Ferran Planell | 7 de desembre de 2025

A casa tenim un lloro. Que si parla? ... I «A casa tenim un lloro. Que si parla?» ..., i tant que parla. I si em prometeu no dir-ho a ningú, encara us diré més, el *llorito* –que així l'anomenem– més que parlar, raona. Sí, sí, ho heu entès bé, raona. Si us expliqués les llargues converses que tinc amb la pobra bestiola. Que què voleu? Que us parli de què xerrem? No sé si deuria, de fet acostumen a ser coses molt personals i el *llorito* és més aviat reservat. No voldria pas que se m'enfadés per airejar les nostres intimitats. En això teniu raó, difícilment se n'assabentarà, però, tot i així sempre hi ha un risc. El *llorito* com qui més, també fa les seves necessitats i estant com està tancat dins d'una gàbia, requereix que cada matí se li canviï el paper de diari que estratègicament col·loco a la part inferior. Ara imagineu-vos per un moment que un matí qualsevol d'aquells que hom va més atabalat que de costum, vaig i col·loco aquest full que tot just esteu llegint ara. L'emprenyada del *llorito* seria per llogar-hi cadires. Que què? I és clar que sap llegir! I sumar i restar i multiplicar i... bé, ho reconec, per fer arrels quadrades s'ha d'ajudar de la calculadora, però, què carai!, jo també.

És normal que us estranyi que un *llorito* tan capacitat no voli lliure per la casa en lloc de restar tancat dins una gàbia. A mi també em va passar al començament. Tot just deu fer uns tres anys que ens el van donar, i ell ja en tenia disset. De primer va costar una mica agafar confiança, però em sembla recordar que no va passar ni un mes que ja manteníem alguna conversa. Entendreu que la meva sorpresa inicial va ser total, doncs, hom no espera d'un lloro més que quatre frases fetes. En descobrir el seu potencial, el primer que vaig fer va ser portes obertes i convidar-lo a compartir despatx. No es va moure de la gàbia. Pensant que potser havia de millorar

l'oferta, li vaig oferir la meua butaca del saló perquè s'hi pogués espatarrar a veure la tele. Ni es va immutar. Vés per on, s'hi havia acostumat. El *llorito* necessitava estar envoltat de barrots per poder viure.

Segons em va explicar, el van capturar de ben petit juntament amb la seva família i una vintena més d'aus. Volaven en una bandada de més de cinquanta exemplars per una extensa zona selvàtica del Brasil. En unes grans gàbies, van ser traslladats fins a Port-of-Spain a la costa nord-oest d'Ilha Trindade (Illa de Trinitat) –encara ara no pot evitar algun mot en portuguès. Els lloros són molt intel·ligents, no cal dir-ho pel que us estic explicant, i cada dos per tres petits grups aconseguien escapar-se i fugir. A ell li hauria agradat, però, son pare no parava de dir-li: “Ara no toca”. Quan el van separar i es va quedar sol, va ser ell mateix qui es repetia constantment: “Encara no és el moment”.

Jo cada dia li obro la gàbia una bona estona i l'ànima a sortir. M'estimo el meu lloro i m'agradaria veure com s'enlaira sense por. Espero que sabent raonar com sap, algun dia desplegui del tot les ales i voli cap a la llibertat exhibint el seu plomall de vius colors.